

колекцията си. Така азъ съставихъ пълната колекция на „Ц. Вѣстникъ“ отъ първия му брой до края на нѣколко годишно-то му течение.¹⁵⁾ Когато на 1850 г. почнахъ да располагамъ самостоятелно съ собствени разноси, първата ми работа бѣше, да се абонирамъ на „Цариградски Вѣстникъ“, да си доставя отъ Смирна, гдѣто имахме търговска къща (абаджийска маза на Кючукъ Демиръ ханъ), двѣ годишното течение на отдавна прѣстаналото „Любословие“ на Фотинова¹⁶⁾ и да си купувамъ всѣка новоиздадена българска книга. А на 1852 г. азъ бѣхъ вече кореспондентъ-настоятель въ Търново на „Ц. Вѣстникъ“, когато бѣше станалъ притежание на Алек. Екзарха, и тичахъ да умножавамъ абонатитѣ му — *спомоществатели*, както се наричахъ тогива, — числото на които растеше и, особно подиръ започването на руско-турската война отъ 1853 г., бѣше достигнжло до 50 листа. Кореспонденцитѣ съ разни новини отъ Търново въ тоя вѣстникъ отъ онова врѣме и до прѣставанието му сж мой трудъ, разбира се, съ нищо не възнаграждаванъ; плащахъ дори и абонамента си. Въ подлистника му има напечатани нѣколко мои прѣводи отъ грѣцки, „Кавкаскитѣ пленници“ и други, които сега не помня. И всичко това вършахъ въ празнични дни и въ часове на почивка, безъ да става вреда на длъжността ми въ търговската работа на Дружеството ни, което гигантски успѣваше, и най-вече въ годинитѣ на *Крѣмското мухарибѣ*, както се наричаше войната отъ 1853 — 56 г. Все прѣвъ онзи периодъ бѣхъ *настоятель* на периодическото „Мирозрѣние“ на Добровича, издавано въ Виена, за което намѣрихъ десетка абонати въ Търново. По-сетнѣ станхъ такъвъ и на „Български Книжници“ поврѣменно списание на *Българската Книжница*, и членъ *основатель* на дружеството ѝ въ Цариградъ, като залѣгахъ най-старателно за распространението имъ. Ревностенъ настоятель и специаленъ

¹⁵⁾ Тая колекция на „Цариградски Вѣстникъ“, единствената която се намира въ Нар. Библиотека въ София, подарихъ, наедно съ други подобни колекции на вѣстници отъ ония години, колкото имахъ, както и Фотиновото „Любословие, и други рѣдки книги, още при начало устрояването ѝ на 1880 г.

¹⁶⁾ Голѣмия ми братъ, прѣвъ год. 1844 е живѣлъ нѣколко врѣме въ Смирна и е ималъ лично познанство съ Фотинова, съ когото по-сетнѣ и кореспондиралъ по книжнитѣ му издания. Съ име: Х. Димитаръ Георгиевичъ се спазватъ и до сега нѣколко писма на брата ми до Фотинова, въ книгата му, прибрани въ редакцията на „Зборника“ при Министерството на Народното Просвѣщение. Братъ ми умрѣ на 24 год. възраст въ 1850 год.